

MARIA BURROW

TALVIMYRSKY

LIND & CO

TALVIMYRSKY

MARIA BURROW

TALVIMYRSKY

LIND&CO

www.lindco.se
info@lindco.se

ISBN 978-91-8120-247-2

KL 84.2

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© Maria Burrow ja Bokförlaget Lind & Co, 2026

Kansi: Laura Noponen

Kannen suunnittelussa on hyödynnetty tekoälyä.

Taitto: Markus Paajala

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co Ab,

Box 1052, 101 39 Tukholma, Ruotsi

Paino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

PROLOGI

Rosholmin saari oli nähnyt äärimmäisiä säitä ennenkin. Vuosisatojen ajan myrskyaallot olivat moukaroineet sen rantakallioita, arvaamaton meri vaatinut uhrinsa ja pakkakanen halkonut routivaa maata. Rajut ukonilmat olivat piiskanneet saarta salamoillaan, ja tuuli oli kaatanut metsää mielensä mukaan. Saarelaiset olivat oppineet elämään luonnon oikkujen kanssa, mutta silti moni sanoi vuoden 2018 talvimyrskyn olleen pahin miesmuistiin.

Tammikuinen myrsky raivosi ja teki tuhojaan muuallakin Suomessa, mutta kaikkein pahiten se tuntui iskevän juuri Rosholmin saareen. Tuulennopeus huiteli hurjissa lukemissa. Jopa kolmekymmentä metriä sekunnissa puhaltava viima sai saaren puut kumartamaan nöyrästi Ukko ylijumalalle. Lunta tuprutti vuorokauden aikana yli puoli metriä, ja samaan aikaan pakkasen paukkui viidessätoista asteessa.

Sillä säällä vain täysi kaheli olisi lähtenyt ulos. Tai joku, jolla oli siihen pakottava syy. Saarelaiset pysyttelivät kodeissaan takkatulen ääressä villasukat jaloissaan, kädessään mukillinen kuumaa teetä tai mausteista glögiä. Nyt jos koskaan oli hyvä hetki sulkeutua kodin turvalliseen lämpöön.

Melkein jokainen toimi niin. Mutta eivät kaikki. Yksinäinen auto puski eteenpäin meren yli kulkevaa jäätietä pitkin. Sen etuvalot erottuivat juuri ja juuri, kun se eteni lumituiskun keskellä kohti Rosholmin saarta. Vähän ennen saaren rantaviivaa auto

jostain syystä pysähtyi. Kukaan ei ollut ihmettelemässä, miksi kummassa auto jarrutti eikä enää jatkanut matkaansa. Kuinka nyt myrskyn silmään haluaisi jäädä? Lumikerros vaikeutti jäällä ajamista, ja kun lunta kertyisi tielle yhä enemmän, olisi eteneminen täysin mahdotonta. Talvinen, sysipimeä tienoo oli kuin jäätynyt helvetti.

Yhtäkkiä pimeässä illassa kajahti laukaus. Ilman raivoavaa myrskyä joku olisi saattanut kuulla sen, havahtua ilta-askareistaan ja ihmetellä äänekästä pamausta. Mutta myrsky peitti laukauksen äänen täydellisesti alleen. Pimeys ja lumituisku pitivät huolen siitä, ettei kukaan nähnyt, kuinka joku kömpi autosta ja jatkoi matkaansa jalan. Kukaan ei ollut todistamassa, kuinka kuskin paikalla istuvan henkilön ohimoon ammutusta reiästä pulppusi verta. Ei sitä, kuinka vuolaasti pulppuava verivana valui pitkin kasvoja ja kaulaa, tai kuinka avoimet silmät tuijottivat tyhjiyteen elämän liekin hiipuessa niistä sammuksiin. Kukaan ei nähnyt, kuinka pikkuhiljaa koko auto peittyi valtaavan lumidyynin alle, tai kuinka verinoro vähä vähältä jäätyni kohmeiselle iholle. Ainoastaan myrskyä vartioiva yksinäinen majakka todisti tuulen ujellukseen hukkuvaa murhenäytelmää.

1.

Iäkäs seinäkello raksutti tapansa mukaan äänekkäästi. Se ilmoitti sekunnit, minuutit ja tunnit pienessä tuvassa, jossa aika oli menettänyt merkityksensä kauan sitten. Tänään kellon ääneen sekoittui ulkoa kuuluvaa tuulen vinkunaa ja myrskyn aiheuttamaa kohinaa. Rätisevä radio puski ilmoille myrskyvaroituksen.

– Kas, polttopuut ovat käymässä vähiin, vanha nainen virkkoi luoden katseensa tulisijan vieressä nököttävään tyhjään pärekoriin.

Mikon ja Amyn lähin naapuri, harmaahapsinen ja kumaryhtinen Maija, asui talossaan kahdestaan koiransa Kasperin kanssa. Niin he olivat tehneet jo kymmenen vuoden ajan, aina siitä saakka, jolloin koira saapui pienenä pentuna taloon. Kasper oli ollut verraton seuralainen ja uskollinen ystävä, etenkin kun Maijan aviomies Vilho oli menehtynyt sairauteen vuosia aiemmin.

Kelmenneet silmät tarkkailivat pyöreiden silmälasien takaa vanhan rintamamiestalon tupaa. Kuluneita huonekaluja ja haalenneita kukkatapetteja. Sohvan vierestä pilkistävää koria, jossa vihreä villasukka odotti parikseen toista, parhaillaan työn alla olevaa sukkaa. Takanreunaa, jolla valokuvat ja erilaiset kivet ja koriste-esineet muistuttivat menneestä.

Pöydälle unohtunut teekuppi oli ääriään myöten täysi. Siitä ei ollut juotu yhtään, mutta tee oli jo aikaa sitten jäähtynyt

haaleaksi. Leivinuunissa kytevä hiillos veteli viimeisiään. Sen tulenpunainen hehku lämmitti vielä hetken. Kotoisassa pirtissä kaikui nyt klassinen musiikki. Radiosta kuuluva viulukonsertto oli vähän turhankin kovalla, mutta vanhan naisen huonokuuloisiin korviin musiikki kuului juuri sopivasti.

Maija nousi vaivalloisesti ylös keinutuolistaan tukien painonsa tuolin käsinojiin. Hän tarttui toisella kädellään seinään nojaavan kävelykeppiinsä ja nappasi toisella kädellään mukaansa pärekorin. Sitten hän lähti askeltamaan tuvasta kohti eteistä. Naisella oli yllään pitkä valkoinen villatakki, kauhata, jonka hän oli aikoinaan itse kutonut. Ruskeat housut olivat nekin vuosikymmeniä vanhat. Villatakin alla lämmitti laamapaita ja jaloissa komeilivat riemunkirjavat villasukat. Lämmintä vaatetta piti olla yllä myös sisätiloissa, sillä vanha puutalo oli nurkista vetoinen, ja vanhat luut vaativat ympärilleen lämpöä.

Lattialla loikoillut musta labradorinnoutaja nousi ylös huomattuaan, että emäntä oli liikekannalla. Se heilutti häntäänsä ja lipaisi kielellään iäkkään emäntänsä kättä. Koira katseli päällelleen, kuinka vanhus asetti kävelykeppiinsä oven viereen ja kiskoi ylleen nukkavierun sinisen toppatakin. Operaatiossa kesti kotvanen, sillä iäkkään naisen toinen käsi ei liikkunut kovin hyvin. Saatuaan takin päälleen hän nappasi jälleen toiseen käteensä kävelykepin ja toiseen käteen tyhjän klapikorin.

– Tuuhan kaveriksi Kasper! Jestas, johan on myräkki!

Maija poistui kotoisasta ja lämpimästä pirtistä tuulta ja pakkasta arasteleva koira kintereillään. Hän ei tuntunut huomaavan maahan satanutta lumikerrosta, vaan puski silmät sirrillään kohti pihan toisella puolella kohoavaa vajaa. Vanhan naisen askeleet olivat hitaat ja epävakaat. Koira vaikutti ihmettelevän miksi ulos piti lähteä myrskysäässä. Heillähän kävi ystävällisiä ihmisiä harva se päivä kantamassa sisään halkoja.

Koiran tehtävä oli kuitenkin totella omistajaansa, vaikkei se pitänytkaan myrskystä.

– EN tiedä, pystynkö nukkumaan, jos myrsky jatkuu koko yön.

Riitta Laine seisoi olohuoneen ikkunan edessä sylissään Meeri-kissa. Lumi pölyysi pimeydessä, ja seinistä kuului hentoa natinaa tuulenpuuskien koetellessa talon rakenteita. Harmaalla kissalla oli selvästi mukava olla emäntänsä, kuusikymppisen ruskeahiuksisen naisen sylissä, joka oli pukeutunut kotoisesti marjapuuron punaiseen neulepuseroon ja luonnonvalkoisiin velourhousuihin. Naisen kasvoilta kuvastui vuosien viisaus, mutta niihin oli piirtynyt myös murheiden muovaimia ryppyjä. Olihan hän menettänyt aviomiehensä Riston vuosia aiemmin, heidän poikansa Mikon ollessa teini-ikäinen. Aluksi mies oli yksinkertaisesti kadonnut. Myöhemmin kävi ilmi, että hänet oli surmattu.

Huoliryppejä aiheutti myös ainoan pojan ammatinvalinta. Mikko joutui poliisina toimiessaan vaarallisiin tilanteisiin, eikä Riitta ollut vielä vuosien jälkeenkään tottunut ajatukseen työn riskeistä. Vaaroihin poika totisesti oli joutunutkin. Häntä oli puukotettu työtehtävän aikana, ja hän oli ollut monta kertaa napit vastakkain vaarallisten rikollisten kanssa. Riitta yritti olla ajattelematta asiaa, muttei onnistunut siinä kovinkaan hyvin.

– Katso Markku, lintulauta on pudonnut maahan.

Riitta osoitti ikkunasta näkyvää lumeen pudonnutta esinettä. Lintulauta erottui lumessa olohuoneen ikkunasta tulvivassa valossa, hämärästä illasta ja lumituiskusta huolimatta.

Hän oli jo lähdössä kohti eteistä, mutta Markku pysäytti hänet.

– Anna sen olla. Katsotaan huomenna tilanne päivänvalossa. Ei ulos kannata lähteä tuossa säässä.

Parrakas nallekarhumainen Markku asetti kätensä Riitan olalle ja ohjasi tämän lempeästi takaisin olohuoneeseen. Myös kissa hyppäsi pois Riitan sylistä ja loikkasi olohuoneen sohvalle. Sitä ei kiinnostanut lähteä eteiseen päinkään. Myrskyn äänet saivat kissan varovaiseksi.

Iltapalaksi oli laitettu lämpimiä voileipiä ja teetä. Kotoinen puuhastelu Markun kanssa sai Riitan tuntemaan iloa ja tyytyväisyyttä. Hän rakasti kotoilua ja rutiineja, kaikenlaiset yllätykset ja äkkinäiset suunnitelmien muutokset eivät olleet hänen juttunsa. Eivätkä myrskyt.

– Olet varmasti oikeassa, Riitta sanoi huokaisten. – Anne-taan rajuilman riehua rauhassa ja pysytään me sisällä lämpimässä.

– Sinä olet vanhana saarelaisena kokenut varmasti useita myrskyjä, Markku totesi.

Miehen katseessa näkyi lämpö ja toisesta välittäminen.

– Niin olen. Mutta en ole tainnut koskaan tottua niihin. En minä myrskyjä pelkää, mutta ne saavat minut jotenkin hermostuneeksi. Tuntuu kuin jotain paha tapahtuisi.

Markku kaappasi hellästi Riitan syliinsä.

– Tules tänne turvaan, nainen! Myrsky kuulostaa ehkä pahalta, mutta se on pelkkää pakkasukon isottelua. Veikkaanpa ettei meillä ole huomenna vastassa mitään pudonnutta lintulautaa pahempaa.

Riitta tunsu kyllä olonsa turvalliseksi Markun sylissä. Silti hänellä oli jännä tunne. Etiäinen, joka oli ennenkin ollut oikeassa. Jotain paha oli tekeillä, hän tunsu sen luissaan. Jotain muutakin kuin ulkona riehuva lumimyrsky.

SAMAAN aikaan Rosholmin kylässä, valkoisen rivitalon päätyhuoneistossa, Meea Vaarala, Rosholmin poliisiaseman sihteeri, purki tavaroita pahvilaatikosta. Hän nappasi käteensä sanomalehteen käärittyjä laseja ja lautasia. Välillä hän kuitenkin pysähtyi ja jäi kuuntelemaan ulkoa kantautuvia myrskyn ääniä. Hän nosteli lasit ja lautaset kaappiin ja taitteli sanomalehdet siistiin pinoon lehtikeräykseen vietäväksi.

Meeasta tuntui yhtä aikaa hassulta ja ihanalta. Hän oli vain paria päivää aiemmin muuttanut kumppaninsa, Rosholmin poliisilla työskentelevän poliisin ja oman kollegansa Juha Juntusen luo. Mikään ei arveluttanut häntä muuton suhteen, ja ajoitus muutolle oli ollut sopiva. Oli vain niin, että edellisen kerran kun hän oli asunut yhdessä seurustelukumppaninsa kanssa... Ei. Meea ei halunnut ajatella edellistä kertaa, sillä se ei ollut päättynyt hyvin.

– Mitä sinä siellä vielä touhuat? Tulisit lepäämään. Eikö sinua väsyttä?

Juhan huhuilu kuului makuuhuoneesta, jossa tämä arvatenkin selasi puhelintaan.

– Olisin katsonut TV:tä, mutta kuva pätkee tuon myrskyn takia.

Meea otti laatikosta toisenkin epämääräisen muotoisen sanomalehtimöykyn. Tällä kertaa sen sisuksista paljastui kahvikuppeja ja mukeja.

– Anna niiden laatikoiden olla ja tule mieluummin tänne, Juha maanitteli.

– Ihan kohta. Puran vain tämän yhden laatikon loppuun.

Meea ja Juha eivät vielä olleet kertoneet yhteen muutosta muille. Tämä oli heidän yhteinen pikku salaisuutensa. Ei se oikeastaan mikään iso juttu ollut, sillä käytännössä he olivat jo lähes asuneet toistensa luona. He olivat harvoin nukkuneet erillään tai ylipäätään olleet erossa. Yhdessäolo tuntui ihanalta ja luontevalta.

Seurustelua oli nyt jatkunut reilun vuoden verran. Suhde oli tuntunut heti aluksi hyvältä, vaikka Meealla olikin kestänyt aikansa luottaa siihen täysin ja antautua sen vietäväksi aivan kokonaan. Juha oli kuitenkin yllättänyt positiivisesti. Hän oli ihana, luotettava ja turvallinen. Sekä vahva ja komea. Vähän niin kuin Tauno Palo, mutta vaaleampi versio, Meea ajatteli. Kaiken lisäksi Juha oli hauskaa seuraa. Miestä näki tuskin koskaan pahalla tuulella, hän oli iloinen ja energinen.

Kulunut vuosi Rosholmin saarella oli tehnyt Meealle hyvää. Se johtui pitkälti uudesta seurustelukumppanista ja huippuhyvästä pienestä työtiimistä, johon Meean ja Juhan lisäksi kuului Mikko Laine sekä heidän Oulusta käsin vaikuttava esihenkilönsä, Tiina-Kaisa Lamminsalo.

Mutta oli tässä Perämeren keskellä sijaitsevassa saarella muutakin, Meea ajatteli. Se tuntui kodilta. Hän oli oppinut tuntemaan saaren rannoilla, niityillä ja metsiköissä kiemurtelevat lenkkipolut. Hän oli käynyt Juhan kanssa piknikillä saaren korkeilla kallioilla. Meea rakasti satamaa, jossa hän saattoi istua pitkiä aikoja katselemassa sieltä lähteviä ja sinne saapuvia aluksia. Rosholmin kylä oli suloinen ja idyllinen pikkukylä, jossa ihmiset tunsivat toisensa ja jonka leipomosta sai maailman parasta saaristolaisleipää. Kyllä, Meea oli todella oppinut rakastamaan tätä syrjäistä saarta.

Purkaessaan astioita laatikoista Meea mietti samalla, kuinka järjestelisi omia tavaroitaan ja huonekalujaan Juhan asuntoon. Asunnon sisustuksessa ei nykyiselläänkään ollut mitään vikaa, mutta pienellä vaivalla siitä voisi tehdä entistä kodikkaamman. Osa Meean huonekaluista mahtui Juhan luokse hyvin, osa vielä etsi paikkaansa, ja muutamasta pitäisi luopua kokonaan. Pari mukana tullutta huonekasvia oli jo löytänyt asunnosta paikkansa. Seinät olivat hieman paljaat, ne kaipa- sivat tauluja.

Hän käveli hyllyn luo ja tarttui kehystettyyn kuvaan, jonka hän oli antanut Juhalle syntymäpäivälahjaksi: kesällä otettu valokuva, jossa he istuvat yhdessä pihakeinussa. Se oli hyvä ja onnistunut kuva. Vain yksi asia hieman häiritsi. Päivä oli ollut kuuma, ja molemmilla oli päällä lyhythihainen paita. Meean ruskettuneessa kädessä erottui kiemurteleva arpi. Hän ei ollut varma kiinnittivätkö muut siihen paljoakaan huomiota, mutta häntä itseään se häiritsi. Hän oli hyvin tietoinen käsissä ja jaloissa kiemurtelevista arvista, jotka hänen entinen seurustelukumppaninsa oli hänelle antanut. Välineenä ex-puoliso oli käyttänyt kookasta keittiöveistä.

Meea hätkähti, kun jokin kolahti ikkunaan. Aluksi hän luuli jonkun olevan ikkunan takana, mutta ymmärsi pian, että kolahduksen oli aiheuttanut myrskytuuli. Ehkä tuulen irrottama jääpuikko tai kaatunut katuharja oli osunut ikkunaan. Oli miten oli, kolahdus ja myrskyn melske sai hänet tuntemaan pientä levottomuutta. Yksi purettu laatikko saisi tosiaan riittää tälle päivälle. Kaikista mieluiten hän lopettaisi hommat tältä iltaa ja hyppäisi vällyjen alle tuoreen avopuolison kainaloon.

2.

Torstaiamuun mennessä myrskyn yöllinen raivo oli laantunut. Tuuli oli tyyntynyt leppoisaksi puhalteluksi ja pakkakanen lauhtunut miinus kahdeksan asteen tuntumaan. Rosholmin saari ja sen asukkaat tuntuivat kuulostelevan vointiaan ja nuolevan haavojaan öisen lumikaaoksen jäljiltä. Oli aika katsastaa, millaisia tuhoja myrsky oli aiheuttanut.

Aamuyhdeksältä oli vielä hämärää, kun Lynx GLX 5900 -merkkinen moottorikelkka pärähtikäyntiin Rosholmin saaren poliisiaseman pihassa. Kohta kuului toinenkin moottorin pärähdys, kun toinen samanlainen kelkka käynnistyi. Lämpimiin talvihaalareihin pukeutuneet poliisit Mikko Laine ja Juha Juntunen istuivat kelkkojen kyydissä valmiina lähtemään aamuiselle tarkastuskierrokselle. Poliisin tehtävä oli huolehtia saarelaisten turvallisuudesta, ja talvella moottorikelkka oli siihen tarkoitukseen oivallinen väline. Sillä pääsi lumessa helposti myös sellaisiin paikkoihin, joihin ei autolla ollut menemistä.

Kelkkojen kiitäessä eteenpäin matkan varrella tuli vastaan muutamia koiranulkoiluttajia, lunta puskeva aura-auto sekä autoja niillä teillä, jotka oli saatu jo putsattua lumesta. Mikko oli kiitollinen siitä, että hänen työmatkansa varrella olevat tiet oli ehditty aurata puhtaiksi ennen hänen lähtöään.

Kelkkojen kyydistä poliisit näkivät saarelaisia, jotka olivat jalkautuneet raikkaaseen ulkoilmaan luomaan lumia pihoihitaan. Ohi huristaville poliiseille nostettiin reippaasti kättä ter-

vehdykseksi. Hangella näkyi siellä täällä lumesta pilkottavia puun oksia, joita myrskytuuli oli katkonut ja viskonut ympäriinsä.

Mikko antoi Juhan vetää heidän kahden miehen moottorikelkkasafariaan. Läheinen ystävä ja kollega selvästi nautti päästessään lumikelkan puikkoihin. Mikolle saaren kelkkareitit olivat tuttuja, sillä hän oli ajellut niitä pitkin isänsä kanssa jo pikkupoikana.

Poliisit ajelivat peräkkäin pitkin lumisia rantoja ja metsäreittejä. He kiersivät nukkuvan sataman, jonka alukset oli laitettu talviteloille tai kuljetettu halleihin talvehtimaan. Kelkkojen reitti kulki Rosholmin kylästä kohti saaren pohjoisosaa. Kun vastaan tuli tien yli kaatunut puu, he pysähtyivät hetkeksi miettimään seuraavaa siirtoaan. Onneksi kyseessä oli pienempi sivutie, jota ei käytetty paljoa. Yhtä kaikki, puu piti saada rai-vattua tieltä mahdollisimman pian. Kaatunut runko oli liian suuri ja painava edes kahden riuskan miehen siirrettäväksi, joten tapaus raportoitiin eteenpäin, ja matka saattoi taas jatkua.

Lumi pöllysi puhtaanvalkeana puuteripilvenä, kun kelkat kiisivät yhä kauemmas kylästä. Asutusta oli eniten kylän lähel-lä, ja se harveni pois päin mentäessä. Yksittäisiä taloja ja mökke-jä oli kuitenkin pitkin rantaa aina Rosholmin majakalle saakka. Sinne myös Mikko ja Juha olivat sopineet ajavansa.

Tähän aikaan vuodesta saarelle pääsi ajamaan autolla jää-tietä pitkin. Jäätie haarautui merellä, ja saareen pääsi ajamaan satamasta sekä majakan läheltä. Pakkasia oli pidellyt pitkään, joten jään paksuus oli kivunnut peräti 70 senttiin. Jäätie hel-potti saarelle pääsyä, mutta riippui säästä ja useamman viikon pakkaslukemista, milloin se saatiin avattua. Tänä vuonna jäätie oli avattu tammikuun puolenvälin tienoilla.

Rosholmin majakka kohosi kohti taivasta kuin valtavan suuri kohmeinen jääpuikko. Juha pysäytti kelkkansa jonkin

matkan päähän majakasta ja jäi katsomaan korkeaa rakennusta. Mikko pysähtyi hänen vierelleen, minkä jälkeen molemmat sammuttivat virrat kelkoistaan jutellakseen hetken. Hengitys höyrysi pilvenä kirpeässä pakkasilmassa. Kalpea aurinko kurotteli ensimmäisiä säteitään saarelle saaden majakan näyttämään majesteettiselta.

Ketun jälkien muodostamia helminauhoja risteili hangella sinne tänne. Käpälät olivat painuneet lumeen lähes suorassa linjassa. Näytti melkein siltä, kuin catwalkilla kävelevä huippumalli olisi tassutellut hangella. Päivisin otuksia ei saarella juuri näkynyt, mutta jäljet kertoivat hämärissä liikkuvien koiraeläinten olleen aktiivisia jopa myrsky-yönä. Niiden oli täytynyt lähteä liikkeelle tarkastamaan reviiriään ja etsimään ruokaa heti, kun tuuli ja lumen tulo olivat aamuyöstä hellittäneet, Mikko tuumi.

– Joko paleltaa? Juha kysyi vilkaisten Mikkoa kypäränsä viisirin takaa.

– No ei nyt sentään vielä, Mikko vastasi. – Itse asiassa odotin, että myrsky olisi tehnyt enemmän tuhoja. Eihän täällä ole paljon mitään, jos ei lasketa sitä kaatunutta puuta ja muutamaa tuulen paikoiltaan lennättämää lumikolaa.

– Yhdellä naapurillani oli rikkoutunut ikkuna, kun jokin tuulen paiskaama esine oli rysähtänyt siitä läpi. Ja olihan poliisiaseman ulkoroskis kaatunut. Taidettiin kuitenkin selvittää myrskystä säikähdyksellä, Juha myhäili. – Eiköhän lähdetä paluumatkalle. Tässähän tulee nälkä. Ja kahvikin maistuisi.

Juha oli valmiina käynnistämään kelkkansa, kun Mikko keskeytti hänet.

– Odotas. Ihan niin kuin tuolla olisi jotain. Jäätiellä.

Juha käänsi katseensa Mikon osoittamaan suuntaan. Aamuringon säteet häikäisivät molempien silmiä, oli vaikea katsoa vastavaloon. Jotain kuitenkin erottui jäätiellä muusta maise-

Jäätieltä löytyy tammikuisen lumimyrskyn jälkeen autoon ammuttu mies. Murhatutkinta ravistelee Rosholmin saarta ja mullistaa poliisi Mikko Laineen arjen. Kuuluisa tubettaja tallentaa videolleen mahdollisia todisteita, ja lumeen ilmestyy verellä kirjoitettuja uhkauksia. Kehen ne kohdistuvat, ja liittyvätkö kaikki tapaukset toisiinsa?

Samaan aikaan Mikko ja hänen puolisonsa Amy yrittävät selvittää vauva-ajan valvomisesta ja väsymyksestä. Kun Mikolle tärkeä läheinen joutuu vaaraan, rikostutkinta saa uuden käänteen – eikä aikaa ole hukattavaksi.

Talvimyrsky on Maria Burrowin Rosholm-sarjan neljäs osa.

WWW.LINDCO.SE • 84.2 • ISBN 978-91-8120-247-2

KANNEN KUVA LUOTU HYÖDYNTÄEN TEKOÄLYÄ

